

es saig

Cabòries d'estiu

Cabòries és la deformació de la paraula d'origen hebreu "càbala" i pren el significat de "cavil·lacions: idees més o manco fantasioses, més o manco reals".

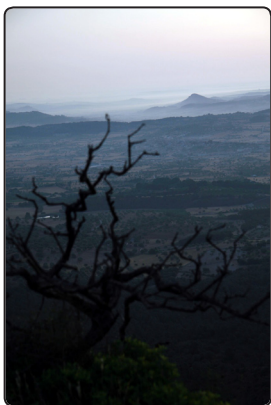
Ja tenim estatutet pactat. Se n'ha parlat poc, del nostre, segurament perquè no diu ni qui som ni què volem. Però és un estatut intel·ligent, com els nostres polítics: per què han de fer una feineda si després a Madrid s'ho carregaran tot? En Matas ja ho va veure aviat: primer va dir que la proposta d'estatut català (d'aquest sí, que se n'ha xerrat!) era una bestialitat inconstitucional separatista, però que ell en volia un d'igual; llavors ha vist el que n'ha quedat després que Zapatero aprovàs tot el que havien decidit els catalans, tal com havia promès que faria (i saps que ho és, de fàcil, prometre), i ha pensat que no calia esforçar-s'hi gaire. I ja només ens falta llibertat i amnistia, perquè estatutet d'autonomia ja en tenim. Per tant ara ens cal lluitar per tal que la llibertat i l'amnistia, que ara només és d'en Pedrojota Ramírez, (llibertat per passar-se les lleis per allà on vol i amnistia perquè des de Madrid li diguin que ja està bé així) es faci extensiva a tota la ciutadania. De moment, ens haurem de conformar amb estatutet.

Jo havia pensat llegir-lo aquest estiu, després de dinar, una miqueta cada dia abans de fer horeta. Creia que, com a somnífer, podia ser un bon substitut del Tour de França. I és que això de les bicicletes està cada vegada més emmerdat, i a hores d'ara ja és de tots sabut que no hi ha equip professional que no faci trampes. Si als ciclistes professionals se'ls aplicàs el carnet per punts no en quedaria cap.

El que sí que ja ha quedat clar -i pas a una altra cosa- és el paper de la selecció espanyola de futbol: el de sempre. Aquesta vegada, però, amb uns energúmens fent les retransmissions televisives (els de sempre a les radiofòniques) que han contagiats l'afició més nacionalista (els de la bandera amb el bou d'Osborne al mig, inconstitucional), aquella afició capaç de donar les mostres més evidents de mala educació als camps de futbol alemanys i la que, en lloc de passar els ridículs tancats a casa i en silenci, els passa cridant a la Puerta del Sol i en pantalla gegant.

En canvi, qui sí que (com a mínim aquesta és la impressió que tenc) ha passat un estiu més amagadet que de costum és en Zaplana. Després d'esclatar quan l'acusaren d'haver rebut comissions milionàries de l'afer Terra Mítica, clamant amb zel que "en política no val tot" (sembla que no és que es disculpàs; es referia als que l'havien acusat: quina barra), va com a desaparèixer de l'escena. No hi fa res, perquè ja hi havia n'Acebes per recordar-nos que el dia del judici final és a prop i que zETApé durà l'estat espanyol a la seva desintegració, i que l'estatut català és en realitat un ETAtut. I les converses de pau, una traïció a les víctimes, usades una vegada més com a eina política. I és que no es pot deixar que les víctimes esdevinguin jutges. Comprenc perfectament el seu dolor i la seva ràbia, fins i tot el seu odi. I precisament per això s'han de quedar al marge del procés de pau. Si jo hagués perdut un ésser estimat en un atemptat terrorista, segurament voldria veure els responsables a la presó de per vida, si no és que voldria veure'ls morts. El mateix que si aquest ésser estimat l'hagués perdut a mans d'un delinqüent comú, o d'un conductor assassí, o d'un violador, o... En tots els casos, si jo n'hagués de ser el jutge, el causant del meu gran dolor tendria de part meva de tot menys compassió. Per això qui els ha de jutjar, d'acord amb el codi penal vigent, és un jutge imparcial: als delinqüents, als conductors, als violadors, als terroristes. I els Rajois i companyies no ens han de treure l'esperança que nosaltres no serem víctimes del terrorisme perquè el govern s'ha decidit a fer alguna cosa per eliminar-lo de les nostres vides, igual que les actuals víctimes anti-procés de pau firmarien aquesta pau ara mateix si això els permetés deixar de ser víctimes. Encara que sigui per pur egoisme.

I parlant d'una altra cosa, un dia d'aquests a ca meva estava posada IB3. He de confessar que no la mir mai, i això em podria dur a una interpretació errònia de la realitat, però juraria que no. El dia en qüestió hi havia posat un programa canadenc de gags humorístics; el fan sovint, sembla. Just en acabar va començar una pel·lícula americana, en foraster, per descomptat. Sense anuncis entre una cosa i l'altra. I això em va dur a pensar que les poques vegades que, anant d'un canal a l'altre, he passat per IB3 mai no he vist anuncis. Vol dir que ningú no s'hi vol anunciar?, pens. No pot ser mai, torn a pensar. I si mir la pel·lícula per veure si en fan, d'anuncis?, pens. Au idò. La peli, pèssima, però no és això el que interessa. Després d'una bona estona fan el tall publicitari. Ho veus com sí que en fan? I torn a pensar: i si, ja que hi som, mir qui s'anuncia a la "nostra" TV? Mirau: una dotzena d'anuncis, més o menys, la meitat dels quals institucionals (del govern) i l'altra meitat de cotxes i agències de viatges. En català els primers, en foraster els altres (bilingüisme?). No he volgut tornar a esperar cap altra sessió d'anuncis per comprovar si aquesta és la tònica general, i això em podria dur, com deia al començament, a equivocar-me en les conclusions, però aquí les teniu: cap empresa d'aquí, petita, mitjana o gran, no s'hi anuncia, i ja deuen saber per què; les empreses forasteres que sí ho fan tenen clar que ho han de fer en foraster (perquè els ho diuen, perquè els ho fan més barat, perquè...?); IB3 és un mitjà propagandístic més del Govern del senyor Matas; IB3 és la televisió autonòmica, la qual cosa no vol dir que tengui ni la més petita dosi d'autonomia. Com l'estatutet, i acab allà on he començat.

PORTADA

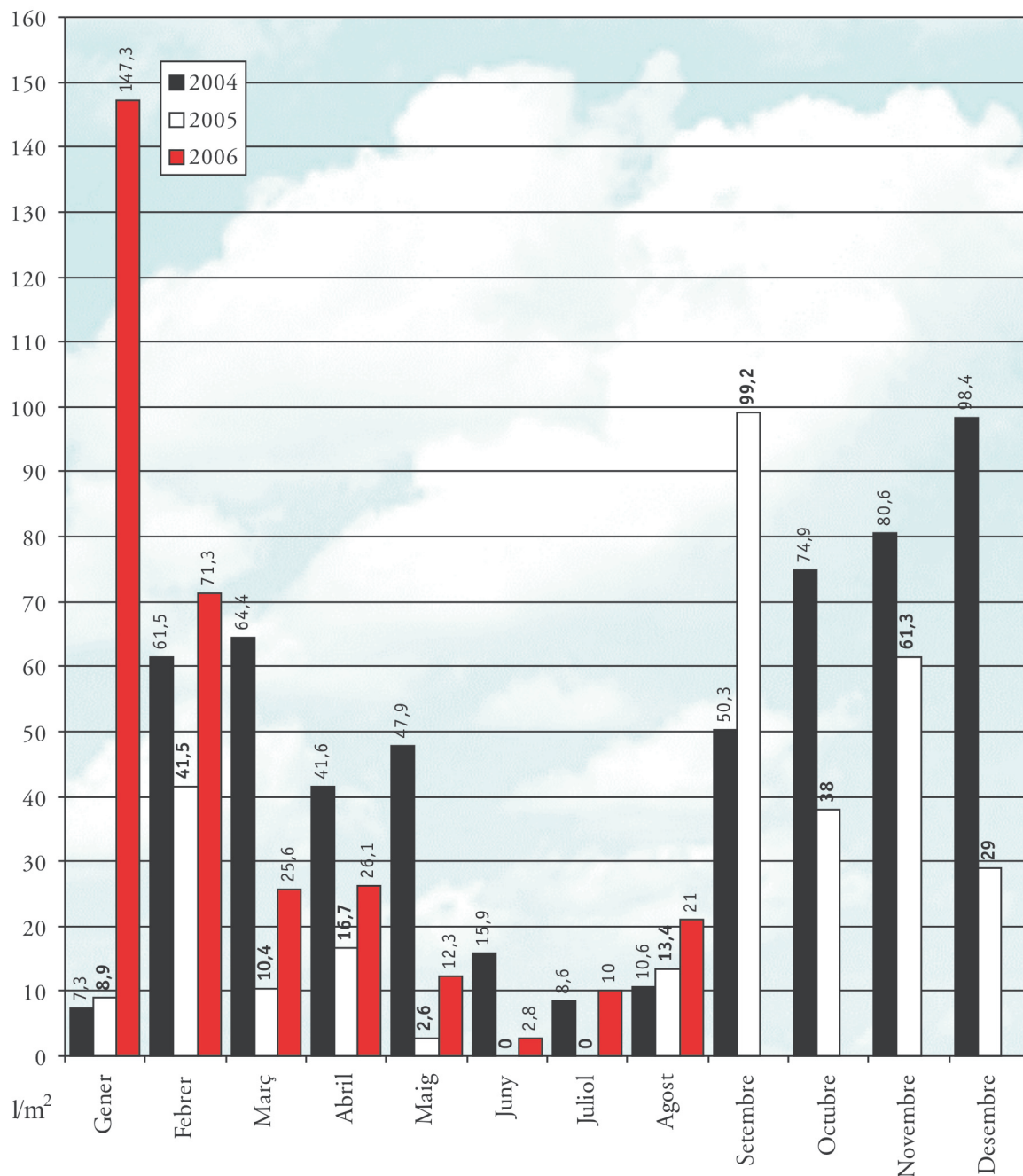
Sortida de Sol a Cura
Foto de Miquel Serra

Sumari

- 02 Editorial
- 04 Pluviòmetre
- 05 Calaix de sastre
- 06 M'han dit que diuen
- 07 Moviment demogràfic
- 08 Sabeu on és?
- 09 El sant del mes
- 10 Fa vint anys
- 11 La bandera al balcó!
- 12 L'Ajuntament informa
- 15 Poema in Memoriam
- 16 Festes de Sant Jaume 2006
- 18 La costa és de tots!
- 19 Titoieta Ràdio
- 20 Plana Pinera
- 21 Fa anys
- 22 Flora d'Algaida
- 23 Fa anys
- 24 Sobre astronomia
- 26 Una passejada, dues estampes...
- 27 Noticiari de l'Obra
- 28 Ens heu de fer una glosa
- 32 La vida, el dret, i la justícia
- 36 Una xerradeta amb...

Pluviòmetre

El mes de juliol va ser molt calorós i només va registrar una ploguda que va variar molt d'un indret a l'altre del terme. L'apotecari Gabriel Martorell va registrar 10 litres, però la quantitat va canviar bastant en distàncies molt curtes, tal com sol passar amb aquests ruixats d'estiu.

L'agost va refrescar i molts dies amenaçà de ploure sense que es produïssin pluges importants. Fins dia 24 tenim comptabilitzats 21 litres. Aviat sabrem el total de l'any agrícola, que sembla que estarà dins el que podem considerar normal.

Benvolgut senyor Jaime/Jaume/James Matas Palou,

Ja fa anys que un servidor admira, del partit que presidiu, les capacitats organitzadores per oferir serveis diversos a la societat. Per exemple, heu muntat una oficina de recerca de feina molt eficaç, amb resultats excel·lents, de moment només per a algunes persones: un sou molt digne i molt de temps lliure; però no dubt que aviat aconseguireu fer extensiva aquesta política laboral a la totalitat de la població. Heu muntat també una magnífica oficina repartidora de subvencions: hi ha entitats que estan francament contentes, amb la quantitat que els ha correspost; i a d'altres, com per exemple l'Associació de la Premsa Forana de Mallorca, no ens ha tocat ni per a pipes, però sabem que ben aviat ens cridareu perquè també passem per taquilla a parar la mà...

Als serveis ja tradicionals, ara hi heu afegit una novetat que és tot un encert: l'agència de viatges "tot pagat". Diuen que viatjar és un enriquiment per als sentits, i si ho podem fer sense necessitat de gratar-nos la butxaca, millor encara. El lema de l'agència, ben encertat també: "Viatges PP. Per la llibertat i la tolerància." I què no hem de dir de la destinació que heu triat com a primera excursió: si hi ha qualche lloc que representi una autèntica nafra per a la llibertat col·lectiva, és aquella piscina que impedeix el pas per un tros de costa que és de tots. Enhorabona, per tant, per l'organització del primer viatge; l'encertàreu de ple escollint la Costa dels Pins. Bé, realment us equivocàreu d'uns centenars de metres en la situació dels vostres excursionistes, perquè els que defensaven la llibertat de pas eren a l'altra banda de la platja. Però aquest és un error propi de tota agència novella, i no tenc cap dubte que el corregireu en futures experiències.

Per la llibertat i la tolerància: no podíeu trobar millor eslògan. Si la possibilitat de viatjar amb totes les despeses pagades és una temptació, fer-ho defensant valors tan alts com la llibertat i la tolerància és una temptació irresistible. De manera que la vostra agència ja té un client més: un servidor... si organitzau excursions a llocs com els que a continuació us indic.

Per exemple, a Madrid, on diuen que hi ha uns intolerants que no consenten que les persones homosexuals puguin casar-se. O per exemple, a qualsevol ciutat o poble del País Basc, on diuen que hi ha uns intolerants que no reconeixen als bascos ni la possibilitat de manifestar-se pacíficament per reclamar el dret a poder triar lliurement el que volen ser.

O a Catalunya, per exemple, on diuen que hi ha uns intolerants que no consenten que els altres siguin això, simplement catalans. O a Ciutat de Mallorca mateixa, on diuen que hi ha uns intolerants que no consenten que els usuaris d'internet puguin apuntar-se lliurement a dominis que tenguin l'extensió ".cat"; on diuen també que hi ha uns intolerants que no consenten ni tan sols el nom científic d'una llengua.

Però la vostra agència ha de tenir voluntat d'esdevenir internacional. I per això podem viatjar també a Brussel·les, on diuen que hi ha uns intolerants que neguen la possibilitat de reconeixement legal a totes les llengües parlades a l'Estat espanyol diferents de la castellana.

Content d'haver contribuït positivament a la troballa de bones destinacions per a tan lloable agència de viatges, qued a l'espera de les vostres notícies.

Ja tornam a ser al mes de setembre, i això vol dir un nou curs i un nou número de la revista, després d'un descans d'un parell de mesos, que s'han fet ben curts, que han passat volant. Enguany entre els col·laboradors s'esperava qualche bona notícia, o bé un augment de sou (el doble del que rebíem l'any passat, per exemple), o, com a mínim, un bon sopar... Idò pel que sembla, haurem passat tot l'estiu sense trobar-nos peu davall taula, com se sol dir. Bé, com va dir un, encara hi som bé a temps, tot el setembre, i fins i tot l'octubre són com a mesos de mig vacances. Bé, el fet és que ES SAIG tona a ser al carrer, i això és el que importa.

El problema, per a aquest Sord, és que les tertúlies estiuenques no han donat gaire temes interessants. Un dels assidus a les tertúlies de plaça comentava que aquest estiu el tema més recorregut ha estat el temps: la calor dels mesos d'abril fins al juliol, i el mal temps de l'agost. Així mateix, deia aquest, és trist que es parli tant d'una cosa que no podem fer res per canviar-la ni poc ni gens; és com una manera de saludar-se pel carrer, si fa calor perquè fa calor, i si fa fred perquè fa fred,... quina originalitat... Bé, de tant en tant sortien altres temes transcendents, com és el carnet de conduir i els famosos punts que et poden treure, o, per variar, la circulació i els aparcaments dins el poble, o de la carretera de Lluçmajor, que ja no arriba ni a tercermundista, i ningú s'explica que no s'arregli...

Ara que hi pensam, durant un parell (mallorquí) de dies sortiren dos temes nous: el quarter de la Guàrdia Civil d'Algaida, que segons diuen va fer empegueir tant les autoritats algaidines com les que vengueren de fora: ens digueren que la situació d'aquells habitatges és realment penosa,

per no emprar un altre terme més fort. Ens han dit que els "peixos grossos" no es manifestaren sobre quina serà l'actuació a seguir, però és ben segur que hi posaran remei. L'altre tema a què ens referíem, segons com es miri, també té a veure amb la Guàrdia Civil, ja que una nit d'aquest passat agost aparegueren mitja dotzena de cotxes que estaven aparcats al carrer amb els vidres destrossats; sembla que no podien robar gaires coses, però el mal que feren fou important, en euros. Això se'n diu fer mal per fer mal.

Ja no hi pensàvem, però des de la darrera vegada que ens trobàrem han passat les festes grosses, les de Sant Jaume. Enguany, abans de festes, la gent no tenia clar a on es ficaria la gent, ja que tot s'havia de fer a plaça, per mor de les obres que hi ha per les Escoles. La veritat és que aquesta experiència, de fer-ho tot a la plaça, no ha anat malament, pels comentaris que hem sentit. Així mateix sembla que qualche bar va tenir paraules amb els del futbol, que muntaren una paradeta a plaça, però tot es va arreglar. Bé, hem de dir que hi ha hagut qualche espectacle, o acte, que no ha caigut molt bé, al manco a un sector del poble. Les crítiques més fortes es referien al que anomenaven "la disco", que no és més que una música gravada, a un volum alt, molt alt per als qui no són tan joves; molta gent ballava, o es movia com si ballàs, damunt plaça, i fins aquí bé, molt bé... El problema és que l'endemà de matí tota la plaça, i els voltants, era un merder... no es veia el trespol, tot eren papers i plàstics, tassons i botelles ... i pels carrers dels voltants, entre cotxe i cotxe aparcats, bastants de "globus" desinflatats i humits... És un dels actes de les festes que molta gent suprimiria.

El que sí hem sentit alabar és l'eficàcia de la neteja: l'endemà de matí ja està tot ben net i

lluent... bé, lluent, lluent no la hi deixaren, la plaça, fins a un parell de setmanes després, que feren una neteja a fons del trespol, que va quedar bastant bé, segons hem sentit. I està molt bé, que les rajoles de plaça estiguin ben netes, ja que els dissabtes i diumenges horabaixa, i qualche dia feiner, la plaça pareix una guarderia, tants de nins i nines com hi ha jugant per allà. Ja ho sentirem l'any passat, i enguany s'ha tornat a repetir: haurien d'aturar la circulació del centre del poble, i així la gent es podria passejar i deixar tranquils que els al·lots juguin tant per damunt com per davall de la plaça.

Una altra preocupació dels pares i mares és el començament del curs escolar a l'Escoleta. Si han de marcar la roba, si han de comprar les bates (o baveros com dèiem antigament), si els han de deixar a dinar, si no. I els padrins... que no en tendran de preocupacions, només d'anar a cercar els infants a escola i demanar si han plorat o si han fet bonda... Res. Tot serà a veure-s'hi i el juny, ens en riurem de tot aquest període d'adaptació.

Com veis, no hem parlat gens de feina, ni d'ametles ni de garroves, ni de vermar i fer vi, i això que aquest tema, el del vi, és ben present a la majoria de converses del poble, sobretot si la tertúlia es fa durant i després d'un bon sopar... La veritat és que la cultura del vi ha canviat, i molt, a Algaida: de cada vegada se'n parla més, i de cada vegada es fan millors vins, que no tenen res a veure amb els que es feien fa uns anys. I aquest mes de setembre (ens han dit que el raïm ha madurat més prest, enguany) molta gent estarà enfeïnada tallant la verema i procurant que el most que en surti sigui de qualitat, que no tot és capolar i tirar dins el cup, hi ha molta feina per fer un bon vi.

Defuncions

Joan Torrens Oliver
Va morir dia 4 de juny.

Apol·lònia Bestard Valls
Va morir dia 28 de juny.

Joan Martorell Coll
Morí dia 9 de juliol.

Jaume Mairata Mulet
Va morir dia 15 de juliol.

Joan Pou Barceló
Va morir dia 17 de juliol.
Tenia 75 anys.

Antoni Trobat Rafael
Ens deixà dia 28 de juliol als 98 anys.

Jaume Bestard Perelló
Va morir dia 3 d'agost a l'edat de 89 anys.

Josep Llompart Sastre
Va morir dia 12 d'agost.

Jaume Sastre Sastre
Ens deixà dia 22 d'agost.
Tenia 89 anys.

Naixements

Judith Soriano López
Filla de Francisco Tomás i Immaculada. Va néixer dia 13 de juny.

Carolina Serer Orlando
Filla d'Ignacio i Marta. Va néixer dia 7 de juliol.

Martina Juan Vich
Filla de Jordi i Francisca Maria. Va néixer dia 21 de juliol.

Aina Ribas Abrines
Filla de Bartolomé i Maria Magdalena.
Va néixer dia 22 de juliol.

La *Parròquia* és una divisió territorial eclesiàstica, urbana o rural, subdivisió d'una diòcesi, confiada a la cura pastoral d'un prevere, anomenat rector, que sol viure a la rectoria parroquial.

Una *Parròquia* també pot ser un conjunt de parroquians d'un establiment públic, una botiga, etc. A Andorra, una *parròquia* equival a un municipi o comú.

Parròquia: en la toponímia existeixen diferents municipis rurals que tenen aquest nom. Exemples: Parròquia de Ripoll, Parròquia de Besalú, P. de Marganell, etc.

Refranyer

“No conèixer més campanes que les de la mateixa parròquia”, vol dir que es tenen els coneixements molt limitats, que coneixen poc món. “Sentir campanes i no saber de quina parròquia”, tenir una coneixença vaga d'un assumpte, només per referències.

Pista

Aquesta antiga parròquia es va començar durant el segle XIII i, consta de quatre sectors arquitectònics ben diferenciats: una nau central del segle XIII, un porxo d'accés del segle XVIII, una capçalera o presbiteri del segle XVII i la sagristia del s. XVIII. Perdé la titularitat parroquial al voltants de l'any 1400 i ara, fa un parell mallorquí de setmanes, que a la dreuera que hi mena, han col·locat un cartell de prohibit el pas, però les nostres autoritats diuen que no en facem massa cas. Amén.

Cançó

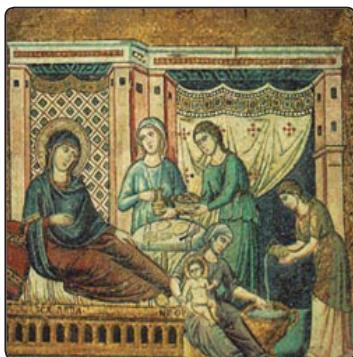
Es nostro rector té ganes
- jo no sé si ho lograrà -
que enguany, es temps de segar,
no cantin cançons profanes.

Solució del mes passat

La grua protagonista de la fotografia del mes passat està situada temporalment al carrer de Palma, cantonada al nou vial que enllaçarà amb la Ronda de Ponent.

Naixement de la Mare de Déu

Segons el còmput bíblic, el naixement de Maria, mare de Jesús, es produí l'any 5183 de la creació del món, el 2941 del Diluvi universal, el 1999 del naixement d'Abraham, el 1494 de la sortida del captiveri d'Egipte i el 1016 de la consagració de David com a rei; per als grecs aquest seria el de la 190 olimpíada i per als romans el 733 de la fundació de Roma. Va néixer a Natzaret dia 8 de setembre. El detall que diferencia el seu naixement del de tots els altres mortals és que nasqué exempta del pecat original, circumstància que definí com a dogma Pius IX el 1854 amb la butlla *Inefabilis Deus*. Recordem que abans de la proclamació dogmàtica els teòlegs estaven molt dividits: s'oposaren a aquesta doctrina sant Bernat de Claravall, sant Albert Magne, sant Bonaventura, sant Tomàs d'Aquino i els dominicans; en canvi la defensaven, entre d'altres, Ramon Llull, Duns Escot i l'orde franciscà.

Els seus pares, Joaquim i Anna, duïen vint anys de casats sense tenir fills i suplicant a Déu que els donàs fruit de benedicció; un àngel -sant Gabriel?- els revelà que tendrien una filla i li posarien el nom de Maria, que en hebreu vol dir Senyora i Estrella del Mar, i que seria mare del Salvador.

Fou concebuda el 8 de desembre -la Immaculada Concepció- i el naixement es produí el 8 de setembre, tal com ja hem dit.

Si consultau l'evangeli de sant Mateu (1, 1-17) trobareu la "genealogia de Jesús, el Messies, fill de David, fill d'Abraham". Enumera catorze generacions des d'Abraham fins a David, catorze des de David fins a la deportació de Babilònia, i catorze des de la deportació fins al Messies. Queda clar en aquest arbre genealògic que tant Josep com Maria comptaven entre els seus avantpassats reis d'Israel, jutges, governadors i patriarques.

No està clar quan començà a celebrar-se aquesta festa; sembla que fou al segle VII, durant el pontificat de Sergi I, i que va ser aleshores quan es fixà la data del 8 de setembre ja que abans hi havia martirologis que la situaven a l'agost i altres al gener.

A Mallorca es coneix aquesta festivitats com la Mare de Déu dels missatges; el motiu és clar: era el començament de l'any agrícola, quan els amos de possessió i grans propietaris de terres contractaven els homes que necessitaven per a les feines del camp. També se la coneixia com la Mare de Déu de les baralles: per al pagès començava una anyada i amb el canvi d'amictergers o canvi de lloguer de finques no devien ser rares les bregues i conflictes.

Número 69

Pel setembre del 86, Es Saig dedicava la portada a un grup escolar de nins i nines que cap al 1943 anaven a l'escola de Pina. També la Xerradeta era amb un pinero: en Joan de Son Bou; el tema de l'entrevista era bàsicament el dels cavalls de carreres, als quals en Joan era un bon aficionat i havia aconseguit molts triomfs, qualcun de molt important, com el Gran Premi Nacional amb na Pinera; explicava com havia evolucionat aquest espectacle i els canvis que experimentà amb la importació de cavalls francesos.

A més de la foto antiga de la portada, n'hi havia una dels al·lots que anaven a classe amb Don Alfonso. I una del sopar que feren els quintos de l'any 43; per cert que aleshores a molts números de la revista hi havia qualche foto d'aquestes: o llavors les quintades feien més sopars, o ara no es retraten, o no ens fan arribar les fotografies.

En Pere Mulet explicava una notícia curiosa: un bisbe de la Seu d'Urgell, Josep Caixal i Estradé, va estar desterrat a la possessió d'Albenya per haver manifestat públicament la seva adhesió a la causa carlina. Això passava l'any 1855.

A les seccions habituals, n'Alexandre Pizà ens advertia de la blefaritis, n'Andreu Majoral donava uns consells per fer vi, l'editorial aprofitava per parlar dels caragols, en Joan Trobat es referia a les perspectives del futbol algaidí una vegada recuperada la categoria de Primera Regional i amb directiva nova encapçalada per en Xesc Ramis.

Per al curs 86-87 el Ministeri d'Educació havia acordat que els nins i nines de Pina anassin a escola a Sencelles, però les pressions de pares, mestres i Ajuntament van aconseguir una rectificació i seguiren a Algaida; també es va aconseguir una unitat de preescolar per a nins de cinc anys. En el Pla d'Obres i Serveis, l'Ajuntament demanava ajudes per a l'enllumenat de Pina i Randa i per asfaltar camins; encara no es plantejava l'obra de clavegueram i abast d'aigua.

Potser ja ho diguérem a revistes passades, però recordarem que publicàvem cada mes una part de la Llei de Normalització Lingüística que s'havia aprovat feia poc; encara que la llei no fos res de l'altre món, ens feia il·lusió que es conegués i hi havíem posat certes esperances com un primer pas; però en lloc d'anar endavant i millorar, de cada vegada la retallen més.

La bandera, al balcó!

El pròxim 12 de setembre, tots els mallorquins i mallorquines celebren, desde fa 10 anys, la nostra diada.

És la millor manera de fer-ho que penjant la nostra bandera. Aquest 12 de setembre la bandera, al balcó.

conselldemallorca.net

Diada
de Mallorca
12 DE SETEMBRE

VISITA DEL DIRECTOR GENERAL DE LA GUÀRDIA CIVIL

El director general de la Guàrdia Civil, Joan Mesquida Ferrando, va visitar el passat 9 d'agost el quarter de la Guàrdia Civil d'Algaida. Abans fou rebut pel batle d'Algaida i el Consistori a la Casa de la Vila on es reuniren per tractar temes de seguretat i sobre l'estat del quarter. Acompanyaven el director general, el delegat del govern central a les Illes Balears, Ramon Socies i el cap de la Guàrdia Civil a la zona de les Illes Balears, coronel García Peña.

Durant la visita, el director general es va comprometre a millorar les instal·lacions del quarter i a mantenir la plantilla actual, dos suboficials i nou guàrdies.

OBRES DE MILLORA DEL SUBMINISTRAMENT D'AIGUA AL MUNICIPI D'ALGAIDA

El passat 3 de juliol a Marina, amb la presència del conseller de Medi Ambient, Jaume Font Barceló, el director general de Recursos Hídrics, Joan Crespi Capó, la gerent de l'Agència Balear de l'Aigua i la Qualitat Ambiental, Bàrbara Mestre Mora, el batle d'Algaida i altres membres del consistori, s'inauguraren les obres de la col·locació de la bomba d'aigua al pou que es va realitzar en aquesta finca i de la canalització des d'aquest pou fins al dipòsit de son Micola i des d'Algaida fins al dipòsit regulador de Pina.

Pendent del resultat de les analítiques realitzades per la Conselleria de Salut i Consum, l'aigua d'aquest pou no es va poder utilitzar fins a finals d'agost. En aquest sentit, el passat 25 d'agost, al dipòsit regulador de Pina, amb l'assistència de la consellera de Presidència i Esports, Maria Rosa Puig Oliver, la gerent de l'Agència Balear de l'Aigua i la Qualitat Ambiental, Bàrbara Mestre Mora, el batle d'Algaida, el batle de Pina i altres membres del consistori, es va realitzar l'acte obertura de l'aixeta del dipòsit de Pina, ja que a partir d'ara l'aigua que s'hi subministrarà serà apta per al consum humà.

Aquesta obra, que ha tingut un cost de 886.300,00 € i ha estat executada per l'empresa ACSA AGBAR Construcción, SA, ha estat finançada pel Consorci d'Aigües d'Algaida, amb una

participació del 75 % per part de la Conselleria de Medi Ambient, dels quals un 25 % corresponen a fons europeus i el 25 % a l'Ajuntament d'Algaida.

S'ha de recordar que el Consorci d'Aigües d'Algaida fou creat l'any 1999, essent president del Govern de les Illes Balears, Francesc Antich, amb l'objectiu de millorar el proveïment d'aigua potable al municipi d'Algaida. Per finançar les obres, el Consorci d'Aigües d'Algaida va realitzar l'any 2001 un préstec d'1.502.530,26 € a amortitzar pel Consorci, amb la participació d'un 75 % per la Conselleria de Medi Ambient i un 25 % per l'Ajuntament d'Algaida, en un període de deu anys.

Amb aquest préstec s'han realitzat els pous de son Pericàs, del carrer del Sol, del camp de futbol d'Algaida i de Marina, amb els corresponents equipaments i conduccions. La darrera obra realitzada ha estat la que s'ha inaugurat aquest estiu i que ha unit les xarxes dels tres nuclis de població Algaida, Pina i Randa (les xarxes d'Algaida i Randa ja estaven unides des de l'any 1998). Així s'ha pogut oferir aigua potable i de qualitat als tres nuclis urbans.

Per millorar la xarxa de subministrament, l'Ajuntament d'Algaida té previst realitzar un nou dipòsit regulador a la zona de son Micola. Aquest dipòsit, que tindrà un volum aproximat de 1000 m³, servirà per complementar l'actual dipòsit, 600 m³ i evitar els descensos de la pressió de l'aigua que durant alguns dies hi ha a determinades zones del nucli urbà d'Algaida.

ENLLUMENAT PÚBLIC DE PINA

Coincidint amb les festes d'estiu de Pina, el passat 28 de juny, s'hi inaugurà el nou enllumenat públic. El cost de l'obra ha estat de 355.475,92 € i ha comptat amb el finançament de la Conselleria de Comerç, Indústria i Energia, amb 30.000 €, el Consell de Mallorca, amb 284.380,76 € i l'Ajuntament d'Algaida que ha aportat 41.095,16 €.

Aquesta obra, realitzada per l'empresa *Centro de Montajes, SA* sobre un projecte de l'enginyer Martí Vila, ha millorat i ampliat l'antic enllumenat. Els punts de llum s'han col·locat a una distància mitjana de 28 m, quan abans estaven a

una distància de 50 m, la qual cosa ha implicat que s'han doblat els punts de llum existents. S'ha ampliat l'enllumenat fins al cementiri i fins al camp de futbol i s'ha millorat l'enllumenat dels jardins de la font. També s'han col·locat bombetes de sodi per estalviar energia i els fanals i faroles que s'han instal·lat estan d'acord amb la normativa sobre contaminació lumínica.

A l'acte hi assistiren a més del batle de Pina, el batle d'Algaida, membres del consistori, el director general d'Energia, Jaume Sureda Bonnín i el director insular de Cooperació Local, Domingo Bonnín Daniel.

Només queda pendent d'instal·lar les faroles que s'han de col·locar a la plaça, que es col·locaran durant les obres que s'han d'iniciar a partir del mes de setembre.

MODIFICACIÓ TAXA EEI FLOR DE MURTA

L'Ajuntament Ple, a la sessió extraordinària que va tenir lloc el 20 de juliol, va acordar, amb els vots favorables de l'equip de Govern (PSOE – UM) i del representant del PSM – EN i l'abstenció del grup Popular, la modificació de la taxa de l'Escola d'Educació Infantil Flor de Murta. D'acord amb aquesta modificació els preus per al curs 2006 – 2007 queden fixats d'aquesta manera:

Curs 2006 - 2007

Concepte	Preu
Matrícula (anual)	73,83 €
Zero anys que no queden els migdies (mensualitat)	155,15 €
Zero anys que queden els migdies (mensualitat)	176,55 €
Un i dos anys sense menjador (mensualitat)	149,80 €
Un i dos anys amb menjador (mensualitat)	241,82 €
Berenar dels horabaixes (mensualitat)	12,84 €
Servei de guarderia ½ hora diària (mensualitat)	16,05 €

Mesos de juliol i agost 2007

Servei per període de temps	Horari	Preu
Mes complet	De 8 a 13 h	107,00 €
	De 8 a 16 h	181,90 €
Quinzena	De 8 a 13 h	58,85 €
	De 8 a 16 h	96,30 €
Setmana	De 8 a 13 h	32,10 €
	De 8 a 16 h	53,50 €
Servei de menjador		Preu

Juliol	89,61 €
Agost	109,52 €
Quinzena	50,52 €
Setmana	24,89 €
Dies	5,43 €

El cost previst per a cada un dels infants que gaudeixen del servei de l'EEI Flor de Murta per al curs vinent és de 3.011,59 € anuals. La part que assumeix l'Ajuntament és de 561,43 € per infant. La resta està finançada per les matrícules, les mensualitats i les subvencions d'altres organismes.

Per al curs 2006 -2007 hi ha matriculats 54 infants. Respecte al curs anterior, 41 infants, l'aula d'un any s'ha desdoblada amb dues aules de 13 alumnes; la qual cosa ha implicat que s'hagi hagut d'habilitar una nova aula per a aquest nivell. Aquesta aula, una vegada que els alumnes d'infantil del CP Pare Pou ocupin les aules del nou edifici, serà una de les tres que fins ara estaven destinades a educació infantil.

El dimarts 5 de setembre a les 20 h hi haurà la reunió a l'escoleta amb els pares i les educadores. Els dies 6, 7 i 8 de setembre és el període d'adaptació i el curs començarà el dilluns 11 de setembre.

MODIFICACIÓ DE LA TAXA DE L'ESCOLA MUNICIPAL DE MÚSICA

A la mateixa sessió, l'Ajuntament Ple va acordar, amb els vots favorables de l'equip de Govern (PSOE – UM) i del representant del PSM – EN i l'abstenció del grup Popular, la modificació de la taxa de l'Escola Municipal de Música. D'acord amb aquesta modificació els preus per al curs 2006 – 2007 queden fixats d'aquesta manera:

Alumnes empadronats a Algaida	Preu
Matrícula	27,50 €
Llenguatge musical	25,76 €
Instruments	30,34 €
Instruments metall	16,03 €
Taller instrumental	25,76 €
Cant coral	20,04 €
Conjunt instrumental	14,31 €
Iniciació instrument	20,61 €

Alumnes no empadronats a Algaida	Preu
Matrícula	45,80 €
Llenguatge musical	39,50 €

Instruments	45,22 €
Instruments metall	24,04 €
Taller instrumental	42,93 €
Cant coral	20,04 €
Conjunt instrumental	20,04 €
Iniciació instrument	25,76 €

Els dies per formalitzar la matrícula de l'Escola Municipal de Música són el 5, 6 i 7 de setembre, els horabaixes a la biblioteca municipal. La reunió de l'equip docent amb els pares serà el dijous, 14 de setembre, a les 19 h a les Escoles i l'inici de les classes serà el 15 de setembre.

MODIFICACIÓ DE CRÈDITS

També a la mateixa sessió, l'Ajuntament Ple va acordar, amb els vots favorables de l'equip de Govern (PSOE – UM) i del representant del PSM – EN i l'abstenció del grup Popular, la modificació de crèdits 2/2006 per la qual s'habiliten crèdits per un import de 141.573,75 € per a inversions durant l'any 2006.

Les inversions que s'han realitzat o s'han de realitzar finançades amb aquesta quantia són: ampliació del parc verd d'Algaida, pavimentació del trams d'alguns carrers d'Algaida i Randa, millora i d'adaptació del camp de futbol de Pina, pavimentació del parc infantil al nou edifici del CP Pare Pou, ampliació de la potència elèctrica del CP Pare Pou, extres i direcció d'obres de la Casa de la Vila i adquisició d'una parcel·la per a la construcció d'un nou dipòsit d'aigua a Algaida.

FESTES LOCALS 2007

L'Ajuntament Ple, a la sessió extraordinària que va tenir lloc el 20 de juliol, va acordar per unanimitat la fixació de les festes locals per a l'any 2007:

Algaida:

Dimarts, 16 de gener, festa de sant Honorat.

Dimecres, 25 de juliol, festa de sant Jaume.

Pina:

Dimecres, 17 de gener, festa de sant Antoni.

Dimecres, 26 de setembre, festa de sant Cosme i sant Damià.

Randa:

Dimarts, 16 de gener, festa de sant Honorat.

Dimecres, 25 de juliol, festa de sant Jaume.

PRÉSTEC 2006

Per decret de Batlia, s'ha concertat un préstec de 100.042, 26 € per finançar les inversions que preveu el pressupost municipal de 2006. Aquestes són la segona anualitat del centre de dia, la pavimentació dels camins de Muntanya, de na Bubota i Vell de Pina, la primera anualitat de la rehabilitació de la plaça de Pina i la millora del parc infantil de l'escoleta.

ADJUDICACIÓ OBRES DE REHABILITACIÓ DE LA PLAÇA DE PINA

L'Ajuntament Ple, a la sessió extraordinària que va tenir lloc el 30 d'agost, va acordar per unanimitat, d'acord amb la proposta de la mesa de contractació, adjudicar a l'empresa PYOCSA les obres de Rehabilitació de la plaça de Pina. El pressupost d'adjudicació de l'obra és de 136.000 €, dels quals el 16,38% està finançat pel Ministeri d'Administracions Públiques, el 63,62% pel Consell de Mallorca i el 20% per l'Ajuntament d'Algaida.

Si bé el començament de les obres serà a principis de setembre, serà després de les festes de sant Cosme i sant Damià quan es comenci a desfer l'actual plaça. El termini d'execució és de 24 setmanes.

Durant el temps en què durarà l'obra, el recinte de la plaça quedarà tancat als vianants i es deixarà el pas de davant l'església. Les obres que afecten aquest espai i la supressió de barreres arquitectòniques de l'església està previst que sigui la darrera part que s'executi.

Des de l'Ajuntament, us demanem disculpes per les molèsties que us puguin ocasionar aquestes obres.

PAVIMENTACIÓ DEL CAMÍ DE MUNTANYA

La Junta de Govern Local, a la sessió de 20 de juliol, va aprovar el plec de condicions que ha de regir la contractació per concurs de l'obra de pavimentació d'un tram del camí de Muntanya. El termini per presentar les propostes finalitza el 5 de setembre i l'obertura de les propostes és l'11 del mateix mes.

El pressupost d'aquesta obra és de 89.881,16 €. Està finançada amb un 70 % pel Fons de Garantia Agrària i Pesquera de les Illes Balears (FOGAIBA) de la Conselleria d'Agricultura i Pesca i el 30 % restant per l'Ajuntament d'Algaida.

PAVIMENTACIÓ TRAMS DE CARRERS

Durant el mes d'agost s'ha pavimentat el tram del carreró del Figueral que correspon a la part urbana d'aquest passatge. Durant el mes de setembre s'han de pavimentar trams del carrer Ramon Llull i del Puig, a Randa.

OBRES AL CAMP DE FUTBOL DE PINA

La temporada 2006 – 2007, l'equip de futbol fundat recentment, Pina Club de Futbol, iniciarà la competició a la categoria de 3a regional. Per això es necessari una sèrie d'obres al camp de futbol del Figueral de Pina.

Amb la finalitat de millorar el terreny de joc i adaptar el camp de futbol a la normativa de la Federació Balear de Futbol, s'han realitzat obres que han consistit en l'anivellació i millora del ferm del terreny de joc, la neteja dels voltants del terreny de joc, la col·locació de xarxes darrera les porteries i millora en els vestidors. Durant el mes de setembre es realitzaran les obres per

Vella impotència ⁽¹⁾

De nou granets de blat novell
De la blatera divina,
De bona rel del poble vell
De la contrada algaidina.

Formaren una renglera
D'aquells cors nobles com l'or,
Que eren tanys de primavera
Brufats de puríssima flor.

Aquells nou granets de blat
Ja són espigues granades;
Molt cru fou el seu combat,
Victòria de creus gamades.

Entre trets i sang calenta,
Oh terrible soledat!
Pel mal germà humiliat
Dintre d'agonia lenta.

En Miquel Oliver Mir
Era un de la renglera
I portava un abraç per mi
I un poc abans de morir
Va dir a la mort, espera.

Catalina Oliver Amengual

(1) Justa remembrança dels nou homes que van afusellar junts la matinada del 18 d'agost de 1936 al cementiri municipal de Manacor. Tots nou eren naturals del poble d'Algaida; entre ells hi havia en Miquel Oliver Mir, mon pare.

Per a dia 19 d'agost passat, tots sabeu que prop d'una vintena d'entitats cíviques de Mallorca havien sol·licitat permís per fer una manifestació a la Costa dels Pins contra la privatització de la zona pública maritimoterrestre, a 50 m del xalet d'en Pedrojota; i el Delegat del Govern, el sollerí Ramon Socias, la va fer recular fins a 500 m de distància per no pertorbar el prodigiós cervell del director del (in)Mundo.

Al cap d'uns dies, el Círculo Balear, un grupet d'extrema dreta empeltat del PP, convocava una contramanifestació el mateix dia, hora i lloc que l'anterior, i el nostre (seu) delegat, en lloc d'atorgar el permís per a un altre dia, com hauria estat més lògic per evitar problemes, digué amen a tot i decidí enviar més d'un centenar de guàrdies civils de vigilància per terra, mar i aire.

Només arribar a la platja de Sa Marjal, un dels guàrdies, que era mallorquí, just d'escoltar-nos, ja ens va indicar la direcció que havíem de prendre, perquè tots els que anaven a favor d'en Pedrojota, parlaven espanyol. A la nostra manifestació, que duia per lema "La costa és de tots", s'hi arplegaren unes 600 persones i a la contrària unes 800, diuen. Però després es va saber que el PP havia pagat viatge i allotjament de franc per a més de 1000 joves de les Noves Generacions venguts de la península. Com que el mateix dia 19, al poliesportiu de Son Servera "només" donaren berenar a 600 joves, vol dir que uns 400 incontrolats anaren de bauxa pel seu compte.

També es va saber posteriorment que el dilluns anterior a la manifestació varen entrar en Joan Mesquida, cap de la guàrdia civil i exconseller del Pacte de Progrés, al xalet d'en Pedrojota a les 9 del vespre i no el veren sortir fins a mitjanit. Què hi feia allà, a més de sopar? Oferir més vigilància o rebre ordres?

Davant aquest cúmul de despropòsits, qualcú hauria d'haver dimitit. Per ventura la ministra de Medi Ambient, Cristina Narbona, responsable d'aprovar l'ús privat d'una piscina construïda dins l'espai públic, que vulnera la Llei de Costes de l'any 1988. O el delegat del govern, Ramon Socias, que autoritzà, en un cas sense precedents, la contramanifestació del PP per al mateix dia i hora.

Un altre que va tenir una actitud lamentable va ser el president Matas, que acudí a fer de mercader al dinar de ca s'Hereu en homenatge a Pedrojota. Veure la seva expressió servil a la foto dels diaris de l'endemà, feia empegueir.

Un altre que també es va lluir va ser el nostre insigne "abogado", que no piulà gens ni mica, no fos cosa que l'esborrassin de candidat per allò que "er que ze muebe no zale en la foto". Si hem de fer cas a Llorenç Capellà, va llaurar tot el dia 19 amb un parell de muls per Darrere Ses Vinyes.

Miquel Sastre Fiolet

Titoieta Ràdio atorga el Premi Santa Anneta a TVE–Balears

El passat dia 26 de juliol es va lliurar al Casal Pere Capellà el tretzè Premi Santa Anneta. L'acte va ser presentat pels locutors de l'emissora Bel Busquets i Biel Sastre. L'encarregat de recollir el premi va ser Joan Manuel Zaldívar, subdirector del Centre Territorial de TVE a les Balears, que va agrair el reconeixement. Durant la cerimònia es va projectar el programa *Magatzem Pobles* de l'any 1991 dedicat a Algaida, va ser una manera de mirar el passat per recordar que tots formam part de la història de TVE–Balears. L'acte va finalitzar amb una copa de vi de Can Majoral al pati del casal.

El Centre Cultural d'Algaida, entitat promotora de Titoieta Ràdio, va atorgar el guardó al Centre territorial de TVE a les Balears per la seva tasca de normalització lingüística i de cohesió entre les Illes feta des de 1979.

Amb aquesta distinció Titoieta Ràdio valora la importància que ha tengut la programació de TVE–Balears en informar i entretenir utilitzant la llengua pròpia de les illes, fent que els ciutadans la sentin propera i vàlida per a qualsevol registre. A més, també es vol destacar el seu paper i en especial el de l'*Informatiu Balear*, a l'hora de millorar el coneixement entre les Illes gràcies a les diferents delegacions territorials.

VOLS FER RÀDIO?

Si tens una idea i ganes, a Titoieta Ràdio tenim un espai per a tu.

telèfon 971 125 381
radio@titoieta.com

Crònica d'un xafarder

Pareix com si l'estiu volgués acabar, el mes d'agost que hem passat ha estat més que estrany pel que fa a la climatologia, ja que ben poc s'ha deixat veure el sol durant aquest temps.

Tot al contrari que el juliol, que de calor n'ha feta molta. Això sí que s'ha notat amb la quantitat de gent que prenia la fresca al carrer, o bé a una de les terrasses dels bars de plaça. El que un ha trobat a faltar, ha estat aquella vintena d'al·lots jugant pels voltants de plaça durant el vespre, ja fa un grapat d'anys que això no es veu, i la veritat, crec que és una vertadera llàstima. Un es demana on se fiquen aquests al·lots?... Perquè d'al·lots n'hi ha, i no pocs precisament.

Es veu que els temps canvien i la plaça també rebrà una profunda reforma. Pel que he sentit, les obres s'iniciaran durant el mes de setembre, però... això ja ho veurem. El que és segur és que aquest fet no desentonarà gens amb la fisonomia que té ara el poble, on les reformes i les cases de nova construcció estan al ordre del dia. Per cert, tenc la petita impressió que seran poquets els joves piners que puguin accedir a comprar un d'aquests nous habitatges, ja que els preus son elevadíssims (això es la llei que dicta el mercat).

Ja que parlem d'obres, vull fer menció a una que feren ja fa uns mesos, i no és altra que l'eixamplament del pont del torrent. Crec que és un vertader bunyol el que han fet allà, destrossant un pont que supòs (i que consti que no som cap entès) que tenia un determinat valor arquitectònic. El que sí és cert és que ningú ha aixecat la veu, quan a Palma, per un fet semblant es va muntar un bon sidral.

Per cert, al final les monges i l'Ajuntament arribaren a un acord per cedir el solar que tenen les franciscanes a plaça. Ara diuen de fer-hi un parc, on els infants hi puguin anar a jugar (que falta feia). També les monges han estat de festa aquests mesos, continuant així tots els actes que s'havien programat per a la celebració del 150è aniversari de la fundació de la congregació. Cal dir que a qualche acte hi feren aparició polítics rellevants dins de l'illa. A més, s'ha de dir que feren molt bé de convidar tot el poble a refresc davant la església, fou bastant emotiu.

Durant la celebració del dia de la Mare de Déu d'agost, va ser molta la gent que s'acostà a Son Perot per rendir un homenatge a la Mare de Déu de Lourdes. Em sembla bastant lloable la feina feta per alguns per recuperar una tradició que es veia abocada a l'oblit i que de mica en mica es va recuperant. Després de la missa dita pel pare Pep Eivissenc hi hagué un sonat refresc al pati de les cases. Aquest dia em vaig assabentar que el pare Toni ens deixa, després d'haver estat un bon grapat d'anys al front de la parròquia. Des d'aquí li desitjam el millor per a ell!!

Esports

Amb la creació del nou equip estrenarem també nova secció. Esperam que doni més alegries que disgustos.

Idò bé, el passat dia 1 d'agost el planter del Pina CF iniciava la pretemporada necessària

per poder fer front a la temporada 2006-2007 amb garanties. Mentre que es respira la il·lusió i ganes per fer una bona campanya, qualque jugador feia ressò de la duresa dels entrenaments. I és que segons diuen en Llorenç de Can Pau (preparador físic de l'equip) fica molta canya. Idò és el que toca!!

A data d'avui no s'ha fet cap amistós, encara que n'hi ha un parell d'emparaulats. La competició començarà dia 10 de setembre a Porreres on s'inicia el Torneig de la Copa President, la qual determinarà la ubicació del nostre equip dins d'un dels dos grups que conformen la 3ª Regional.

Medalles

Tant a na Cati Tiba com a en Sinto Farrús, per convidar a gaudir d'un bon refresc a tota la gent que s'acostà a Son Perot el dia de la Mare de Déu d'agost.

Garrotades

A l'Ajuntament d'Algaida, per la poca previsió que han mostrat a l'hora de dur a terme la reforma del camp de futbol del Figueral, ja que de moment hi ha moltes mancances. Això passa per fer les coses hora per hora.

Al poca vergonya que cada parell d'anys cala foc al solar de davant de Can Bril., i posa en seriós perill la integritat física dels veïns i de les seves propietats.

Fa 167 anys

-A la sessió de 8 de setembre de 1839, es planteja el problema que hi havia amb el mestre Miquel Amengual pel mal tracte que donava als al·lots i "lo poco que cumple con sus obligaciones" segons informes de "personas de arraigo i de probidad"; l'acord unànime és "separarlo de dicha escuela".

Sovint la millor defensa és un bon atac i aquesta va ser la tàctica adoptada pel mestre. A la sessió de 7 de febrer de 1840 es discuteix un "memorial presentado por el maestro de Primeras Letras de esta Villa cuyo tenor es el siguiente: -Magco. Señor, Miguel Amengual Maestro de Primeras Letras de esta Villa con el mayor atención a V. Maga. espone: que desde que se halla encargado de la enseñanza ha echo cuanto estava de su parte para desempeñar este encargo bajo la observancia de los Reglamentos vigentes. Igualmente hace presente que la dotación que ha obtenido nunca fue conforme los espresados reglamentos, y en la actualidad que está instruyendo a los niños según el sistema de enseñanza mutua, que requiere mucha más aplicación e instrucción de los maestros, y que está mandado por el Reglamto. provisional vigente en el ramo de instrucción primaria que el mínimo de la dotación de los maestros sea en cantidad de 1010 Rs. vellón y casa franca el esponente solo percibe 655 rs." Demana, per tant, que se li augmenti el

Segueix a la pàgina 23

La corretjola o campaneta

Convolvulus arvensis L.

Etimologia

El nom genèric, *Convolvulus*, deriva del llatí *convolvere* = enrotllar, fent referència a la presència de tiges volubles, que s'enreden fàcilment, per enfilarse a altres plantes. El nom específic, *arvensis*, deriva, per altra part, del llatí *arva*, -ae = camp, per tant el nom vol dir literalment enfiladissa de camp. Els noms vulgars van lligats a les seves tiges reptants i enfiladisses (corretjola) i a les seves flors típicament en forma d'embut (campaneta).

Descripció

Planta de la família de les Convolvullàcies, representades a Algaida per sis espècies (quatre d'elles

del gènere *Convolvulus*), totes elles amb el mateix nom comú, només en canvia l'adjectiu.

L'espècie que ens ocupa és una planta perenne, herbàcia, de tiges volubles, reptants i rizoma prim. Les tiges poden assolir els 90 cm quan s'enfilen sobre altres plantes i els 30 o 40, quan no ho fan. Són primes, estriades i anguloses. Les fulles es troben disposades de forma alterna, són peciolades, de mida variable i de forma típicament sagitada (en forma de punta de sageta o de fletxa), amb els segments bassals laterals, que semblen orelletes, i es prolonguen més enllà de la base de la fulla. Les flors es troben solitàries, a les axil·les de les fulles superiors, tenen uns 2 cm de diàmetre i el color varia entre el blanc i el rosat, sovint amb 5 faixes longitudinals entre rosades i púrpures sobre els nervis. Per sota de la flor presenten dues bràctees petites i de forma linear. Les flors estan formades per un calze constituït per cinc sèpals soldats, de color verd; per una corol·la en forma d'embut (embudada) formada per cinc pètals soldats, de 4 a 5 vegades més grossa que el calze; l'androceu el formen cinc estams; i el gineceu està format per dos carpels soldats, de tal manera que s'observa un ovari, un estil que sobresurt de la corol·la i dos estigmes. El fruit és una càpsula de forma ovoide, glabra que pot contenir entre una i quatre llavors negres.

Floreix entre els mesos d'abril i setembre; fructifica poc després.

És una planta de camps de conreus, especialment dels de regadiu d'estiu (horts), o també de vores de camins, solars abandonats, etc., tant en indrets frescos i humits com en altres de més secs.

És una planta de distribució cosmopolita. A Balears la podem localitzar a totes les illes, on és una espècie molt comuna. A Algaida també és una planta molt comuna, tot i que en el mapa pareix faltar a determinats indrets, és molt probable que això es degui més a una recerca escassa, que a l'absència de l'espècie.

Usos tradicionals

La corretjola és una reputada planta purgant. La bullidura durant 5 minuts de 10 grams de fulles verdes i d'arrels (o únicament de fulles verdes) dins ½ litre d'aigua provoca aquest efecte purgant. Se'n sol prendre una única tassa a la nit. De tota manera, com sempre us record, no en prengueu sense coneixement ni consell mèdic.

Fa 167 anys continuació

sou al manco fins al mínim marcat per la llei, ja que el que guanya “no alcanza para vivir con la más estricta economía”. L'Ajuntament acordà que “en el día no está en determinación de aumentar el salario y lo firmaron los que supieron”.

Imaginam que les relacions del mestre amb l'Ajuntament foren difícils i tenses, però fins al 3 d'agost de 1841 no es pren una decisió definitiva. Per justificar-la i referint-se al mestre, diuen que “su genio activo y fogoso le impele a precipitaciones inconsideradas, atropellando a los muchachos de un modo verdaderamente bárbaro e indigno de la ilustración en que nos hallamos. Lejos de su trato la amabilidad que tanto puede sobre el corazón de los niños, les atropella con plabras descompuestas y con golpes inconciderados; y de aquí resulta que en el dia no comparecen a la escuela sino unos pocos muchachos de corta edad...”; diuen que l'havien amonestat “para que reprimiera su genio fogoso y no maltratara los muchachos que tenía a su cuidado; pero lejos de producir buenos efectos las amonestaciones de dicha Comisión el comportamiento de Amengual de cada dia ha empeorado”. S'acorda separar-lo del servei i “que de esta determinación se de cuenta la Muy Iltre Jefe Superior Político” i s'anuncià al Botlletí Oficial. Sembla que així acabà el conflicte.

Pere Mulet

L'ascensor de l'univers

Aquest mes, l'article seguirà una narració a partir de les imatges que hi ha al costat d'aquestes línies, ja que ens aventurarem a fer un viatge dins un ascensor imaginari, que ens permetrà elevar-nos des de la superfície de la Terra, fins a una "planta" des d'on puguem contemplar tot l'univers conegut fins al moment. Per aquest motiu, serà necessari (com ja deveu haver pensat) ascendir més amunt que l'atmosfera del nostre planeta, a part que durant aquest viatge no tendrem en compte la gran quantitat de temps que necessitaríem per realitzar una *proesa* semblant, entre d'altres inconvenients que ens posa la Física.

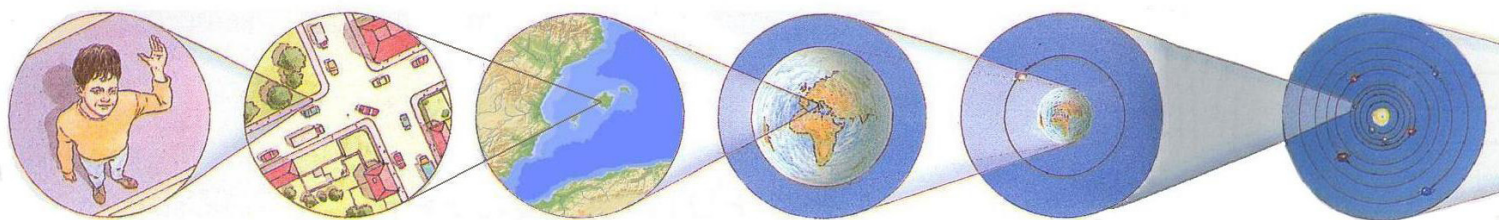
Imaginaireu que som al carrer d'alguna urbanització (tan típiques a la nostra illa), caminant per damunt la vorera acompanyats per algú. Aleshores veim una espècie de cabina de telèfons i hi entram. A dins, de seguida ens adonam que es tracta d'un ascensor, on el terra sembla ser transparent i ens permet veure el que tenim davall els peus. Ens acomiadam del nostre company i pitjam el botó de posada en marxa...

En un tres i no-res, veim que ja ens hem elevat un parell de metres i podem contemplar al nostre company davall dels nostres peus que ens diu "adéu!", mentre va fent-se de cada vegada més petit. Quan és tan petit com una puça, miram una pantalla que hi ha en un costat de l'ascensor, a la qual podem observar que hi posa: 1 quilò-

metre. Concloem que marca la distància que hi ha des del carrer fins on som.

De cada vegada els cotxes ens semblen més petits... els pobles més petits... ara ja podem veure Mallorca sencera, que es va allunyant dels nostres peus mentre podem comprovar que ens trobem a uns 1.000 quilòmetres d'alçada. A partir d'aquí notam que l'ascensor accelera i ens adonam que ja podem veure la Terra sencera! Ara ja estam en ple espai exterior, on podem veure les estrelles sense ser de nit, fa un fred insuportable i no hi ha gens d'aire, ni gravetat. Estam superant els 100.000 quilòmetres d'alçada, i això encara continua...

Després d'una estona de veure com la Terra torna petita, a dins del nostre camp de visió hi entra aquella bola que contínuament li fa voltes, és a dir, la Lluna. Ens trobam aproximadament a un milió de quilòmetres de distància. Aleshores, l'ascensor accelera tan fort que veiem el nostre planeta i el seu satèl·lit allunyar-se a gran velocitat, fins que es confonen amb la resta d'estrelles que es veuen al fons. Dins el cap de visió hi entren els altres planetes del Sistema Solar: Mercuri, Venus, Mart, Júpiter, Saturn, Urà i Neptú. Com ja deveu saber, no he citat Plutó perquè ja no es considera "planeta", sinó que entra dins una nova classificació anomenada Planetes Nans (aquest any s'han comentat algunes coses sobre això en aquesta secció).

Quan som capaços de veure tot el Sistema Solar amb els seus 8 planetes, la pantalla de l'ascensor ens indica que ens trobam a uns 10.000 milions de quilòmetres. Aquí és quan entram en una zona anomenada Núvol d'Oort, que és plena d'asteroides i cometes, que són les restes del Sistema Solar que no esdevingueren planetes, i que quedaren girant entorn del Sol des d'aquesta distància tan llunyana. Una estona després, ja hem sortit d'aquest núvol de roques, amb la sort de no topar-nos amb cap. Estam tan allunyats, que ens trobam fora de la influència del nostre Sol i de la seva gravetat. Aquesta zona està a un bilió de quilòmetres, i s'anomena Espai Interestel·lar, és a dir, l'espai que queda enmig d'una estrella i les altres, per dir-ho d'alguna manera.

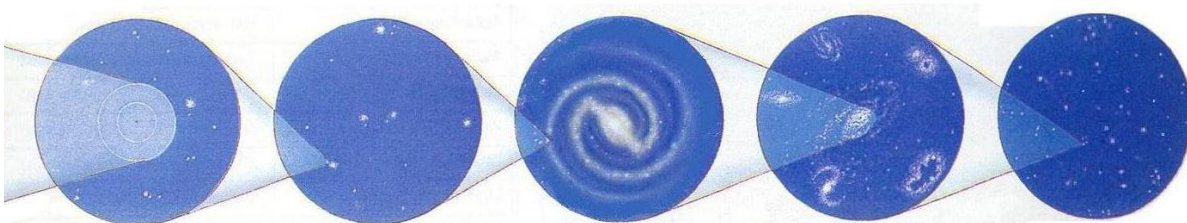
En aquest moment, l'ascensor accelera encara moltíssim més, fins al punt que si passam a prop d'alguna estrella ens n'allunyam tan ràpidament, que quasi ni ens n'adonam. Quan podem veure les que suposadament estan més properes al nostre Sol, estam situats a uns mil bilions de quilòmetres, mentre el nostre ascensor continua sense aturar-se, deixa enrera altres estrelles, nebuloses de colors estranys, i qui sap si algun planeta extrasolar...

A uns 950 mil bilions de quilòmetres, ja estam fora del que seria la nostra galàxia, la Via Làctia, la qual fa que, en mirar-la directament, ens sorprenguem per la seva forma, ja que des

de sempre ens havien dit que es tractava d'una galàxia anomenada espiral, que vendria a ser la típica forma, però en canvi es tracta d'una espiral barrada!! (Això ho sabem gràcies al telescopi espacial Spitzer, que recentment ha descobert que la nostra galàxia està composta d'una llarga "barra" central... una gran passa per a la ciència!)

Altra vegada sembla que l'ascensor accelera molt més i veim com al costat de la nostra galàxia, la qual es va allunyant, n'hi ha unes quantes més. Entre elles distingim la galàxia d'Andròmeda (anomenada també M31), o la galàxia del Triangle (M33). Ara ja devem superar els 100 trilions de quilòmetres (un 1 seguit per vint zeros... això fa pànic a qualsevol...)!

Quan deu faltar per arribar? Ens trobam molt cansats i aprofitam per dormir una mica... nyiii-iii!!!! Ens desperta una sacsejada! L'ascensor s'ha aturat! Estam a 200 mil trilions de quilòmetres de la Terra!! En aquest moment contemplam tot el que tenim davall els peus... és el que es diria l'univers conegut, és a dir, el més allunyat del que els científics han aconseguit descobrir de l'Univers. Així i tot, hi ha molt més univers per recórrer, però de sobte, l'ascensor torna a posar-se en marxa altre cop per avall... cap a la Terra altra vegada!!! Pensau que aquest viatge ha estat només hipotètic, però... serem capaços d'arribar algun dia al final de l'Univers?

Una passejada, dues estampes...

Miquel Serra

Quan el sol ja és a punt de pentinar les crestes de la Serra, és una bona hora per trescar el camí de Son Agustí. No som els únics que hem tengut la pensada de passar-hi les darreres hores clares del mes de juliol: «Fa bon passejar, ara, amb la fresqueta!». O: «Pareixen bones, aquestes móres, per fer confitura!» Qualsevol tòpic és útil per manifestar la solidaritat entre caminants, per compartir només un instant els petits plaers que el camí ens ofereix. A poc a poc, uns, de pressa o corrent, uns altres, tots tenim el nostre ritme de passeig. I arribarem allà on haurem de deixar el camí de Son Agustí. I ens sabrà greu. Per això hi tornarem.

El passat mes de juny l'Obra Cultural Balear va presentar **SUS MALLORCA!**, una campanya que, a través de diades locals celebrades a tots els municipis mallorquins, vol aconseguir la mobilització ciutadana en favor de la llengua i l'autogovern. Amb aquesta finalitat ja s'han celebrat actes a Calvià i a Sant Joan, i ara el **SUS MALLORCA!** ha arribat a Algaida, coincidint amb la Fira.

A falta de concretar definitivament els detalls d'alguns actes i a l'espera d'obtenir la col·laboració de l'Ajuntament d'Algaida, aspecte que hem començat a gestionar en el moment d'escriure aquesta nota, us podem avançar el programa, que serà més o manco el següent:

Dimecres dia 11 d'octubre

Concert del grup **S'Arrual Jazz Mort**. Presentació a càrrec del senyor **Jaume Mateu**, president de l'Obra Cultural Balear, i lectura del manifest **SUS MALLORCA!**.

Dijous dia 12 d'octubre

Itinerari cultural pel terme d'Algaida (visita a l'església parroquial, camí de Binicomprat, visita a Castelltix...)

Divendres dia 13 d'octubre

Projecció del vídeo **SUS MALLORCA!**

Conferència a càrrec del professor **Josep A. Grimalt** sobre el 1r i el 2n Congressos Internacionals de la Llengua Catalana.

Dissabte dia 14 d'octubre

Dins el marc de la **Fira d'Algaida 2006**, exposició commemorativa del centenari del 1r Congrés Internacional de la Llengua Catalana i del 20è aniversari del 2n Congrés Internacional de la Llengua Catalana. També, taula informativa de les activitats dels **Joves de Mallorca per la Llengua**.

Al vespre, i al nostre local, hi haurà la tradicional **Assemblea de socis i sòcies**, amb sopar inclòs. Durant l'acte es projectaran fotografies de **Jerònia Pou** que resumeixen els darrers anys de la vida cultural algaidina.

En una propera informació, esperam poder confirmar-vos la celebració de tots aquests actes i el seu horari corresponent.

Llorenç Sastre Fullana

Godó

Tal com ens va manar n'Andreu Trobat, l'entrevistat del mes passat, la persona a la qual feim l'entrevista és en Llorenç Godó, el seu massatgista. Si moltes varen ser les vivències i anècdotes que ens contà n'Andreu, tantes són les que ens ha contat en Llorenç. I és que, a part de les altres activitats que ha fet durant la seva vida, de 30 anys de massatgista hi ha molt per contar. Us avançam que els seus inicis foren gairebé per casualitat, a partir d'unes paraules que va sentir d'uns espectadors veient en Trobat córrer i que li arribaren al cor, fou l'empenta que l'impulsà a fer-li els primers massatges, sense tenir-ne gaire coneixement, només es valia de la seva lògica i els pocs recursos naturals de què disposava, més endavant ja veureu com va succeir, a mesura que aneu llegint les respostes al que li demanam.

1. Presentació

Som en Llorenç Sastre Fullana Godó i tenc 79 anys. Mon pare era en Llorenç Sastre Rigo i ma mare n'Antònia Fullana Janer Ramona. Erem 4 germans, jo era el major i llavors na Catalina, en Pep i en Toni. Fa 53 anys em vaig casar amb na Catalina Capellà Noguera Barrera, la meva dona, que és aquí amb nosaltres, i hem tengut 2 fills, en Llorenç i en Toni, que juntament amb na Francisca i na Paquita, les nostres nores, ens han donat 4 néts: en Llorenç i en Pedro i n'Aina i en Toni.

2. Infància.

Quan tenia només 6 i 7 anys, amb molts de nins i nines del poble anava a Xorrigo a aplegar ametlles i garroves i als 8, 9 i 10 anys a Lluçmajor a fer de picapedrer en bicicleta. A la meva infància quasi vaig fer més feina que jugar, així i tot sempre que podíem jugàvem a boles, a "rompes" i a molts jocs. Vaig anar poc temps a escola,

sempre amb el mestre D. Miquel Balaguer a ca seva, devora Ca les Monges.

3. Joventut.

Vaig continuar fent de picapedrer, que sempre m'ha agradat, fins que em cridaren per fer el servei militar a la base d'aviació de Pollença. Mentre dins jo duia la il·lusió per la bicicleta, mon pare em va fer reflexionar que no m'hi dedicàs. Així va començar l'anècdota de les paraules que vaig escoltar referint-se a en Trobat i que feren possible que em dedicàs tants d'anys a fer de massatgista: va ser la 1ª carrera en què n'Andreu corria, precisament a Algaida; al punt de partida els corredors alineats per sortir, n'Andreu era un d'ells i dos homes digueren – aquell tan magre farà mal paper! - referint-se a ell, i jo els vaig dir, - què voleu què ens posem unes missions que sí que guanya? - dit i fet, missions posades, acabà la carrera i n'Andreu guanyà, aquells

homes sorpresos em digueren –aquest al·lot si li tenen cura arribarà a ser una gran figura - des d'aquell dia em vaig considerar el seu cuidador i massatgista.

4. Feines o ocupacions.

A les voltes més importants, tant nacionals com europees nosaltres hi érem i deixàvem el llistó ben alt, i ja a la retirada de n'Andreu, l'equip Faema que tenia a les seves files els millors ciclistes d'Espanya i Europa em va contractar. La meva feina era molt intensa, sempre pendent de tots els detalls, res no podia fallar, hores i hores fent massatges i tenint cura dels ciclistes, quan ells es despertaven tot ja estava disposat, igual com quan acabaven les carreres la meva feina era enorme, lògicament perquè el rendiment del equip fos el millor.

De l'equip Verner també guard uns records extraordinaris, durant un any (dins la dècada dels 70) guanyàrem totes les curses de la temporada

llevat de la volta a Espanya que férem segons. Va ser una temporada i un equip formidable (una de les fotos que us mostram són els ciclistes que formaven l'equip). (L'altra foto és el campionat del món en pista disputat a Veneçuela, on casualment hi havia 3 mallorquins i 2 d'ells eren algaïdins: En Guillem Timoner (seleccionador) du el cartell d'Espanya, llavors a un costat veim en Llorenç i darrera ell en Toni Cerdà Curro, que era de manteniment).

5. Invent o avançament més important per a la humanitat.

L'electricitat.

6. Invent o avançament més important per a vos.

Les comoditats que tenim ara, vivim molt bé.

7. Persona o personatge que sigui més positiu per a la humanitat.

En Fleming, descobridor de la penicil·lina, dins la meua farmaciola tot i que hi havia una gran varietat de productes, per qualsevol cas que pogués sorgir i que era freqüent, mai hi faltava la penicil·lina.

8. Persona o personatge que admireu.

D. Miquel Torrelló, president de l'equip Faema, excoronel en temps de la guerra, una bellíssima persona, amb uns sentiments tan nobles que es feia admirar.

9. El fet passat al llarg de la vostra vida que considereu més important per a la humanitat.

Quan s'acabà la guerra a Espanya. Jo tenia només 10 anys, però ho record perfectament.

10. El fet més important dins la vostra vida.

El dia que em vaig casar amb na Catalina, ja fa 53 anys, quan nasqueren els nostres fills i també els nostres néts.

11. Amb el temps, digau-nos una cosa en què hagueu millorat.

No sé si és millorar, però sí és una gran sort veure que van passant els anys, que torn major, o millor dit que ja ho som però que sempre he

tengut i tenc salut.

12. Amb el temps, digueu-nos una cosa en què hagueu empitjorat.

Així i tot vaig perdent però em cuid molt, camín cada dia, vaig en bicicleta, vaig alerta amb el menjar, el que s'ha de fer i molt més en tenir una edat com la meua, de quasi 80 anys.

13. Mambelletes per...

Com ha quedat de bé el camí de Son Agustí després d'asfaltar-lo, així haurien d'estar tots els camins del voltant del poble.

14. Xiulets per...

Pels que calen foc, més que una xiulada una forta garrotada i una dura penalització.

15. Què faríeu si fóssiu multimilionari?

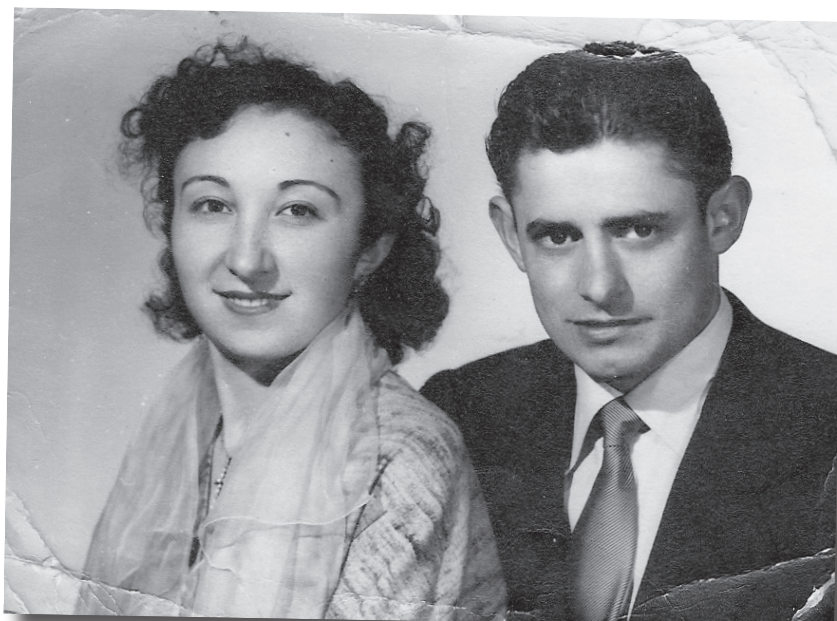
Voldria viure com visc ara, amb la mateixa tranquil·litat i entorn familiar que m'envolta.

16. Un defecte.

Crec que som un poc caparrut.

17. Una virtut.

(Contesta na Catalina) Quan es compromet no falla, sempre compleix.

18. Una il·lusió.

Viure amb salut, acompanyat de la meua dona, dels fills, nores, néts i bons amics.

19. Una queixa.

Que la plaça quedi més lliure de cotxes i motos, si llevassin els aparcaments no pareixeria la mateixa.

20. Una cosa que no féreu i us hauria agradat fer.

Haver pogut anar més a escola, tenir més estudis.

21. Una cosa que heu fet i us estimaríeu més no haver fet.

Estic ben satisfet.

22. Un racó d'Algaida:

a) que us agradi

Es carrer Nou i es Colomer, el primer perquè hi vivim i els estim. També m'agrada passejar-me per la Comuna i més.

b) que no us agradi

La brutor que hi ha per les voreres dels camins, i no només d'Algaida, també d'arreu del món, a les llargues pagarem les conseqüències.

23. Completa la frase: A Algaida ...cotxes

A Algaida sobren cotxes.

24. Un algaidí que hagueu conegut i que tengui la vostra admiració.

Per la meua relació amb ells, perquè les trob bones persones i perquè han sabut lluitar i treure un bon profit cada un en les seves coses: en Joan Oliver Torres, en Francisco Antich Mora, en Miquel Jaume Caragol i n'Andreu Trobat.

25. Un algaidí històric que trobeu important.

Sense ser algaidí, però pel que va representar per al poble, el temps que va ser rector i pels bons consells que ens donava, C. Gabriel Adrover.

26. Tria una beguda.

Un rebentat de Cazalla.

27. Tria un programa de televisió.

Els que fan referència als esports.

28. Opinió sobre: ciclisme femení i dopatge.

Ciclisme femení és clar que sí, na Marga Fullana és extraordinària, té un bon assessor amb el seu pare, excorredor i bon amic meu.

Del dopatge no crec que el llevin mai, tant de bo m'equivoqui.

29. Picapedrer, massatgista i ara pagès. Una cosa bona i una de dolenta de cadascun d'aquests oficis.

Picapedrer: He passat gust de fer aquest ofici amb en Miquel Caragol de mestre. De dolenta, cap.

Massatgista: Ha estat la feina que més anys hi he dedicat. Fent de massatgista he viatjat per molts indrets del món i establert molt bones amistats, és possible que per haver estat tan en-

fora de ca nostra i dels meus m'hagi fet valorar més el contacte familiar. Tenia bones propostes de grans equips per continuar més anys però me vaig estimar més la tranquil·litat del poble i sobretot estar a prop de la meua família. De dolenta, tal vegada la intranquil·litat que sentia, és que sabia perfectament que de la preparació, massatges, alimentació, disciplina... jo en certa manera n'era el responsable, o al manco m'hi sentia, depenien en gran mesura els fracassos o triomfs de l'equip.

Pagès: En temps de jubilat és el millor que es pot fer. Sembrar hortalissa, tenir cura dels arbres, collir verdures i fruita, és un bon entreteniment, pas molt de gust. De dolenta, cap.

30. Com fèieu els primers massatges?

Al començament només feia servir oli i vinagre, després hi vaig anar afegint productes naturals. Quan arribaven d'una cursa (dura naturalment) estaven fets uns "petardos" i després dels massatges els deixava fets una "moto", ni ells mateixos s'ho creien.

31. Millor ciclista:

- a) de tots els temps: Fausto Coppi (italià)
- b) mallorquí: n'Andreu Trobat

32. Lloc on posaríeu la parada del bus.

A plaça.

33. Si heu sentit l'expressió 'perdre sa son', què vol dir?

Tenir preocupacions.

34. Si poguéssiu fer un únic miracle, què faríeu?

Que no existís el terrorisme i també la brutor escampada per tot. Per experiència meua, perquè ho he vist amb els meus viatges, les altres nacions són més o manco com la nostra, per tant crec que si no hi posam remei tendrem conseqüències desastroses.

35. A qui us agradaria que féssim aquestes preguntes el mes que ve?

A en Miquel Jaume Caragol.

36. Per acabar ens heu de fer una glosa.

Jo som es massatgista
i no ho som des sineuer
ni tan poc des xifoner
no com aquest des costat
que amb sos dos homes que té
no ha pogut arribar a fer
un home com en Trobat.

Quan en Llorenç va compondre aquesta glosa es referia a un corredor de Sineu i a l'altre que l'anomenaven 'xifoner' de Santa Maria, dirigida a un que els alabava i ell lògicament va defensar en Trobat, que guanyà la volta als Pirineus.

Gràcies Llorenç, bon massatgista, i gràcies Catalina per tot el que has aportat i per la teua companyia. Fins el mes que ve.

Margalida Fornereta
Miquel Molleta

La immigració avui (I)

Les qüestions derivades de la massiva immigració que es desenvolupa als nostres dies, davant els ulls de tothom, fa uns quinze anys que va començar a escala global: europea i mundial.

Actualment és un dels més grans reptes, per a tots, perquè és una qüestió de gran transcendència tant per als països de destinació o d'arribada com també per als països d'origen o de procedència. La causa principal dels fluxos o moviments de poblacions són actualment les grans diferències entre els països situats al nord i els altres situats al sud del nostre planeta, o amb altres paraules, entre el que es diu el Primer Món i el Tercer Món. Hi ha hagut, i hi continua havent, moltes menes d'immigració, com sabem, durant tota la història de la humanitat: de conquesta, econòmiques, polítiques, etc. Per aquestes i d'altres causes s'han anat produint i es continuen provocant fluxos, onades o moviments de gent i de pobles.

Actualment la immigració és essencialment de caràcter econòmic i laboral. Els immigrants arriben fins aquí, en general als països més desenvolupats econòmicament del nord, per cercar una feina més ben pagada que d'allà on vénen. Per poder sobreviure o viure millor econòmicament ells i també, si en tenen, les seves famílies i també per gaudir quan és possible de la seguretat social i d'un ensenyament gratuït per als seus fills.

S'ha de reconèixer que la immigració equilibrada augmenta la producció i la riquesa de la nació receptora suplint en general una mà d'obra que ja no es troba fàcilment o que és escassa.

D'altra banda, en augmentar producció també creix el consum i pot fer augmentar els llocs de treball. No obstant això, també es produeixen dificultats de moltes classes, des d'un principi els immigrants han hagut de deixar, empesos per les necessitats econòmiques, a contracor normalment, la seva terra, la família i els seus pobles. Aquí, i a tot arreu, tenen molts problemes: de feina, d'habitatge i d'altres, ja que constitueixen generalment una mà d'obra molt vulnerable i feble exposada fàcilment a riscos i de vegades també a abusos. Les dificultats poden de fet augmentar, per les dues parts, entre els d'aquí i els que vénen d'allà, sobretot si hi ha grans diferències de costums, cultura i religió. No obstant això, es reconeix jurídicament que tots els immigrants, concretament els residents legals, tenen els mateixos drets bàsics que els que som d'aquí originàriament del país d'arribada. Per tant, han de ser tractats per tots sense discriminacions sempre injustes, ja que tenen la mateixa dignitat humana que la nostra.

A les nacions europees, concretament i sobretot les que fa temps són membres de la Unió Europea, han arribat i continuen arribant molts d'immigrants. A Anglaterra hi viuen, i des de fa molts d'anys, sobretot des de la descolonització dels seus antics i nombrosos territoris d'ultramar, devers els anys 50 i següents del segle XX, una gran diversitat de gent i de races que és molt evident a les seves ciutats. Viuen en barris separats segons la seva respectiva ètnia, n'hi ha: hindús, pakistanesos, afrocaribenys, africans, xinesos etc., que sumen uns 4,7 milions d'estrangers en una població de quasi 60 milions d'habitants en

total. Anglaterra és per tant un país multiètnic i multicultural, units tots pel respecte comú a la llei, amb pocs conflictes, però amb alguns de cruents que han trencat greument l'ordre públic. A França, amb una població de gairebé 60 milions d'habitants, hi viuen també molts d'estrangers, entre ells uns 4 milions de nord-africans i els seus descendents. A Alemanya, amb 80 milions i escaig d'habitants, hi viuen uns 7,3 milions d'estrangers dels quals es compten uns 2 milions de turcs. L'Estat espanyol, amb una població inferior als estats citats anteriorment, té uns 42 milions d'habitants. A finals del 2005 hi havia 2.060.000 estrangers no comunitaris i també 500.000 ciutadans estrangers comunitaris de la Unió Europea, els quals no necessiten permís de residència per viure aquí, com seria el cas de la resta. Les xifres totals van augmentant, així sols el primer trimestre de 2006, s'instal·laren aquí amb permís de residència més de 92.000 estrangers. Sumant les indicades xifres de residents estrangers legals dels que hi resideixen però sense papers, s'afirma que arriben ara a la xifra total de 4 milions d'estrangers. Són tots aquests de molt diversa procedència, uns vénen, com sabem, d'Amèrica del Sud com els equatorians, colombians, etc. També són nombrosos els que vénen d'alguns països islàmics com els que constitueixen el Magrib. Vénen també subsaharians. Alguns d'aquests són tornats als països de procedència com Mauritània, Senegal, Gàmbia, etc., però d'altres continuen aquí esperant que transcorrin tres anys per intentar demanar la residència.

Davant aquests fluxos els països receptors han

establert volums o quotes d'immigració, principalment segons la seva capacitat i possibilitats d'acollida respectiva; tenint en compte, en general, les possibles demandes de feina. També els reagrupaments familiars, a petició dels ja residents legals, són un dels mitjans d'entrada, regulat amb més o menys amplitud segons els estats. Tot plegat són qüestions importants, delicades i difícils. S'exigeix en principi per començar a residir tenir un contracte de treball, i determinats requisits per als permisos de residència. S'intenta expulsar els que no tenen papers en regla, els dits il·legals com molts de subsaharians, que com hem dit, que vénen amb pasteres i piragües o "cayucos" a Andalusia i Canàries. Són situacions molt dures i penoses, aprofitades per moltes màfies que negocien amb la desesperació humana. Per fer front a aquests grans allaus i sense estar ben preparats, perquè no hi ha llocs adients d'acollida suficients i per intentar fer front a aquesta complicada situació, Espanya i nou països més de la Unió Europea han acordat un operatiu militar i un altre operatiu de cooperació econòmica i social en relació a aquests països africans com Senegal i Malí entre d'altres. L'operatiu militar està compost d'unitats marítimes i aèries per vigilar especialment cinc zones d'Àfrica de l'Atlàntic sud on estan identificades les sortides de "cayucos". L'altre operatiu social i econòmic procura ajudar aquests estats africans per acollir els immigrants retornats, ja que aquests han de fer front al dilema terrible d'intentar sobreviure immigrant o morir. Amb tot, el problema continua, encara que pareix que hi ha ja senyals de cercar solucions globals. Veurem si donen bons resultats.

Joan Verger Garau

A les monoparentals, el govern xinès, només els concedeix una adopció després d'haver-ne concedit dotze a parelles diguem-ne normals. En aquells moments la llista d'espera estava en set mesos, ara ja són dotze, perquè el procés es va allargant a causa de la gran demanda que hi ha.

Pogueres triar el sexe de l'infant?

No pots escollir el sexe, però en el meu cas quan vaig viatjar per anar a cercar na Hai Zi, ens entregaren dos nins i dues nines del mateix orfenat a quatre sol·licitants del nostre grup, de manera que també m'hauria pogut tocar en Jan Pau o en Joel que són els altres dos nins adoptats.

Una xerradeta amb...

On va néixer la nina i per què li posares aquest nom?

Ella va néixer, suposam, a Nanhai, d'aquí el seu nom, que és la barriada on hi havia l'orfenat de la ciutat de Foshan de la província de Guangdong. El dia que ella va néixer, no ho sap ningú, perquè són infants abandonats. Legalment fa els anys dia 12 d'octubre. El nom és el que tenia registrat a l'orfenat i vol dir "mar violeta" i, com que m'agrada molt, el vaig mantenir, juntament amb els meus llinatges Bibiloni i Trobat que són molt algaidins.

Com anà el viatge a la Xina?

Ja t'ho pots imaginar, amb molta il·lusió i nervis després de casi dos anys que durà el procés. Partírem cap a Barcelona amb una amiga, que és la seva padrina jove, i ja ens havien perdut les maletes a l'aeroport de Palma. L'expedició, la formàvem una trentena de persones, dues de monoparentals (una al·lota de Pontevedra i jo), la resta parelles catalanes, algunes amb els seus fills. Férem escala a Frankfurt i d'aquí a Shanghai, on ens havia d'esperar una guia de parla castellana; però hi va haver un malentès i aquesta guia ens esperava a Pekin. Després de no sé quantes hores d'histèria col·lectiva, es va resoldre el problema quan la guia i nosaltres poguérem partir en el darrer vol cap a Guangzhou. La meva amiga just quan es va seure dins l'avió, en el moment de cordar-se el cinturó, es posà a vomitar per la tensió viscuda i la por de quedar tirats a Shanghai i no poder arribar a temps a l'entrega dels infants, que era l'endemà.

Maciana Bibiloni Trobat *de Marina*

El viatge sol durar quinze dies, però nosaltres també tenguérem uns problemes d'horaris i de vols saturats que ens el feren durar desset dies.

Poguéreu visitar l'orfenat?

La nina, ens la va entregar una cuidadora seva al registre civil de la província, dia 30 d'octubre i la vaig adoptar el dia següent. Quan feia uns quants dies que estava amb nosaltres, vàrem anar amb les quatre famílies del mateix orfenat a visitar-lo; perquè a diferència dels altres expedicionaris, només estàvem a poc més de vint quilòmetres de distància. Ens mostraren totes les instal·lacions i estava molt bé, tot molt net i agradable.

Les gratificacions deuen ésser moltes, suposam?

Moltes, moltes, jo n'estic molt contenta. Na Hai Zi ha estat una nina que m'ho ha posat molt fàcil des del primer dia; baldament estigués molt regirada, ella és molt simpaticona i es fa estimar. Supòs que és un hàbit que li ve de l'orfenat, on perquè et facin cas, has de fer esforços per cridar l'atenció davant la competència dels altres internats. He de dir que la vaig poder felicitar per internet quan complia un any, perquè vaig tenir la sort que una senyora del país basc, que havia adoptat al mateix orfenat em facilità l'adreça electrònica, afegint que si volia, em podrien enviar qualche foto perquè ella els havia regalat una màquina digital. Al cap de pocs dies vaig rebre una fotografia de na Hai Zi bufant i amb el pastís de celebració al davant.

Mantens relació amb altres famílies que han adoptat?

Sí, sobretot amb les onze famílies que viatjàrem junts a la Xina. Nosaltres arribàrem aquí el mes de novembre i el març ja férem la primera trobada a Girona. El juny, la férem aquí a Cala Morlanda i el segon cap de setmana de setembre farem una altra trobada, a Tavertet, a la comarca d'Osona. La veritat és que hem connectat molt, tret de l'al·lota de Pontevedra, supòs que per la distància i el desconeixement del català, no ha vingut a cap trobada fins ara. Quan anam a Catalunya, ens allotjam a can Jan Pau, que és de l'orfenat de na Hai Zi, i ells quan vénen a Mallorca, queden a ca nostra. És curiós, però el que més enyores, són els nins, més que les famílies. Totes aquelles peripècies van servir per unir-nos, i no he contat que a la tornada, a Alemanya, ens varen retenir perquè deien que no dúiem els papers correctes; ningú no sabia alemany i sort que un del grup, professor d'anglès de l'Autònoma de Barcelona, pogué negociar i després d'un llarg procés, ens deixaren partir.

Na Maciana ens contà moltes altres coses de na Hai Zi, de l'orfenat a Nanhai, del problema que tengueren durant el llarg viatge a la Xina, però també de les satisfaccions i vivències que ara gaudeixen,..., pareix que encara na Maciana no ha baixat del núvol.

Maciana, moltes gràcies per la xerradeta i que tant tu, com la teva família pugueu veure créixer na Hai Zi amb salut i alegria.

Miquel Sastre Fiolet

Maciana Bibiloni Trobat *de Marina*

La nostra entrevistada d'avui ocupa aquesta secció per un motiu ben concret; encara no fa un any va viatjar a la Xina per adoptar una nina xinesa, na Hai Zi, que realment serà l'autèntica protagonista d'aquesta xerradeta.

Nom, malnom i on vares néixer?

Som na Maciana Bibiloni Trobat i vaig néixer a la posada de Marina, del carrer de la Quarterada davant del Molí d'en Mostatxet, on hi visquérem fins que vaig fer un any, quan passàrem a ca la padrina de can Bernadillo del Campet.

Què vares estudiar i quina feina fas?

Vaig estudiar Psicologia, tres anys aquí i dos a Barcelona per fer l'especialitat. Vaig fer feina, de 1990 a 1994, a l'Hospital de nit de la Sapiència i a partir del 94 amb l'equip de promoció de la salut, que depenia del Consell Insular, fins al 2002. El desembre d'aquest mateix any vaig treure les oposicions on ara estic, a l'equip d'adopcions de l'Institut de Serveis Socials i Esportius de Mallorca.

Per què decidires adoptar una criatura?

Jo sempre havia tengut el desig de ser mare i, quan em vaig separar, em quedà la sensació d'haver perdut aquesta oportunitat; però després, en entrar en contacte, per motius laborals, amb el món de l'adopció i conèixer l'experiència de molts nins que desitjaven tenir pares i moltes famílies que volien tenir fills, i dins aquestes famílies hi havia un nou model, els monoparentals (una persona sola que pot adoptar), ho vaig posar en marxa; després d'haver-ho consultat amb la família, pares i germà, que m'animàrem molt i com en els contes acabà bé, perquè na Hai Zi ja és aquí.

Quins tràmits vares haver de seguir?

La sol·licitud s'ha de fer a l'Institut de Serveis Socials i Esportius de Mallorca. El meu problema era que jo hi feia feina i no em podien valorar. Si hagués volgut triar una adopció de Mallorca, no hauria estat ètic, perquè hauria paregut que m'aprofitava d'estar allà, ja que coneixia tots els casos. En canvi, si triava una adopció internacional em podria valorar un equip d'una altra illa; per això després de dos viatges a Eivissa, l'equip d'allà em declarà idònia per adoptar; després com que hi havia diversos països per triar, i per als monoparentals és més restringit, finalment vaig triar la Xina, perquè hi havia fet molts seguiments. A Mallorca, com que no hi ha un Ecai (Entitat col·laboradora d'adopció internacional) de Xina, vaig anar per via pública i em posaren en llista d'espera...

